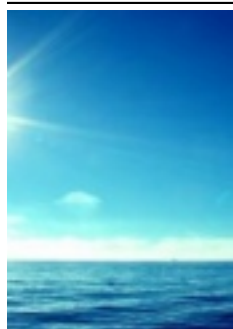

Trời xanh xanh, biển xanh xanh

Contents

Trời xanh xanh, biển xanh xanh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	10
4. Chương 04	12
5. Chương 05 (end)	15

Trời xanh xanh, biển xanh xanh

Giới thiệu

Một câu chuyện ngắn, đơn giản. . . Giải trí rất rất tốt. Tổ đọc thì khá thích vì cốt truyện nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-xanh-xanh-bien-xanh-xanh>

1. Chương 01

Chương 1

Lâm Kỳ Tịnh bò dậy khỏi giường, mắt lim dim đi bật máy tính, tự động đăng nhập QQ và MSM, sau đó lê chân đi đánh răng rửa mặt.

Cô chọn lựa khó khăn giữa hai loại kem đánh răng vị hoa quả và vị bạc hà, sau đó bóp mọi vệt bạc hà màu xanh da trời, nhét chiếc bàn chải tự động vào miệng, lúc quay trở lại đã thấy tiếng tin nhắn tích tích tắc phát ra từ chiếc máy tính

“Đừng nói là lại chết máy rồi chứ?” cô than thở một tiếng trong lòng, nhưng nghỉ ngơi 2 ngày, không đến nỗi tích lũy nhiều việc như vậy chứ?

Tiểu biên tập 1: Bản thảo đâu bản thảo đâu? Ảnh đâu ảnh đâu!

Tiểu biên tập 2: Ảnh làm sai rồi!!!

.....

Tiểu biên tập 3: Cho tôi biết số tài khoản đi, để gửi tiền bản thảo gửi tiền bản thảo!

.....

Cô nuốt nước bọt nhanh chóng xem xét mấy cái tin nhắn và emo, ngón tay lại nhanh như bay đóng cửa sổ lại, cho đến tận cái tin cuối cùng.....

“Xin chào cô Lâm, tôi là biên tập của tạp chí “Trào lưu du lịch”, muốn bàn bạc với cô, mở một chuyên mục du lịch. Nếu cô có ý muốn, xin nhanh chóng liên lạc với tôi.”

“Trào lưu du lịch” ? Lâm Kỳ Tịnh vắt vẻo nghĩ một lúc, hình như cô đã nghe thấy tên tạp chí này ở đâu đó. Mới thành lập, nghe đồn là dưới trướng một tập đoàn nào đó, rất có tiền và thế lực .

Cô rất có hứng thú với tạp chí du lịch có tiền và thế lực đó, do đó nhanh chóng thêm đối phương vào danh sách bạn.

Thời gian làm việc, phản ứng của đối phương rất nhanh, nói chuyện vài ba câu, cuối cùng gửi cho cô một bản hợp đồng.

Lâm Kỳ Tịnh cảm thấy mình có phải là nhìn nhầm không, điều khoản ưu đãi như vậy? Cô đánh dấu lại mấy chỗ đặc biệt bất ngờ, rồi nhắn cho đối phương từng điều một: các anh có nhầm không?

Biên tập: Đâu có nhầm. Nếu cô Lâm đồng ý hợp tác, tên của chuyên mục gọi là “Tự mình trải nghiệm, còn thêm vào tên của cô. Chúng tôi rất có thành ý.

Quá.....quá thành ý ấy chứ

Lâm Kỳ Tịnh lập tức lấy chiếc máy in ra in bản hợp đồng, đọc lại cẩn thận tỉ mỉ một lần nữa, sau đó trả lời: Không có vấn đề gì. Tôi ký.

Văn phòng chính của tòa soạn ở cùng một thành phố với Lâm Kỳ Tịnh, đều ở Phú Hải. Lâm Kỳ Tịnh trình trọng chạy đến đó ký hợp đồng trực tiếp. Tòa soạn báo nằm ở một tòa nhà thương vụ trong khu vực vàng, không hề khó tìm. Cuối cùng tiếp đãi cô chính là người biên tập đã liên hệ với cô qua mạng. Một phụ nữ khoảng 30 tuổi, chiếc áo màu xanh thẫm, quần thụng, khuôn mặt nhìn lên, khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái.

Lâm Kỳ Tịnh hỏi đến việc tại sao lại tìm được cô, biên tập cười cười: “Tôi đã đọc các bài báo và nhật ký du lịch của cô trên các tạp chí khác, cảm thấy rất phù hợp với sự định hướng của tạp chí chúng tôi.”

Không thể không nói, cô ấy nói chuyện ầm ầm nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy dễ chịu, ngay cả sự hư vinh của Lâm Kỳ Tịnh cũng đã được mãn nguyện rồi.

“Lâm tiểu thư, bài báo ra mắt của chúng tôi, cô có cách nghĩ gì không?”

Lâm Kỳ Tịnh chau chau mày: “Tôi mới từ Campuchia về....”

Cô ấy lịch sự nói: “Thật ra tôi có một đề nghị rất hay.”

“Là gì vậy?”

“Hòn đảo MIA ở trên Nam Hải, cô đã nghe qua bao giờ chưa?”

Lâm Kỳ Tịnh cảm thấy mắt mình đã nhìn thẳng: “MIA”

Quần đảo MIA, là một khu đảo du lịch nghỉ ngơi nhỏ mới được khai thác trên Nam Hải, gần đây được mấy tạp chí du lịch hàng đầu đánh giá là “hòn đảo du lịch đáng để đến nhất trong thập kỷ mới”, chi phí đương nhiên không hề rẻ. Hơn nữa bây giờ đang trong giai đoạn kinh doanh thử, cơ hội vào đến đó quả thật quá ít ỏi, cũng chẳng trách được phản ứng của Lâm Kỳ Tịnh, vừa chờ đợi vừa do dự.

“Đúng.” Biên tập mỉm cười nói: “Nếu có thể, cô đồng ý đi chứ?”

“Ồ.....Nhưng.....vấn đề chi phí.....”

“Cho nên tôi hỏi cô, nếu có thể đi được, cô đồng ý không?”

“Đồng ý! Nhưng.....”

“Vậy không có vấn đề gì nữa. Lâm tiểu thư, sự ra mắt rất quan trọng, tôi hy vọng cô có thể làm hết sức mình.”

Lâm Kỳ Tĩnh kéo va ly hành lý, từ bến cảng xuống, nhìn thấy người đến đón cô. Là một hướng dẫn viên trẻ ở đây, có một làn da đen thui, hàm răng trắng bóng, mái tóc ngắn. Ở đây, nhưng kiểu trang điểm như thể có thể gặp ở bất kỳ đâu

Đi theo xe về khách sạn, cho dù là có chuẩn bị trước tinh thần, vẫn bị sự phóng khoáng thoải mái của tòa soạn làm cho giật mình. Cô ở căn phòng hướng ra biển, một chiếc giường rất lớn, phòng tắm quay về phía bờ biển, một ban công riêng biệt để tập yoga. Người phục vụ giúp cô đặt hành lý xuống, đưa ra ý kiến cho cô: “Bây giờ không khí gần biển rất tốt, cô có thể vào vườn hoa ngồi một lát.”

Gật đầu cảm ơn, Lâm Kỳ Tĩnh thay quần áo, đeo chiếc túi mây liền đi xuống. Có lẽ là do liên quan đến việc khách sạn kinh doanh thử nghiệm, nên vẫn chưa có mấy người, cô thoải mái chiếm một chiếc giường, gọi một cốc nước dừa. Do vừa mới xuống máy bay, đầu vẫn còn hơi choáng váng, dưới ánh mặt trời nhạt, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ có một đĩa cari cua rất to.....đầu bếp đích tRân mang ra, còn đổ lên trên một thìa dầu nóng, thơm đến mức không chịu nổi.....Lâm Kỳ Tĩnh chép chép miệng rồi tỉnh dậy, dẫm trên chiếc dép đi trong nhà bước vào nhà hàng.

“Thật sự xin lỗi cô, hôm nay nhà hàng không kinh doanh.: Người phục vụ nhà hàng ở tầng thượng khuôn mặt khó xử ngăn lại tiếng ục ục trong dạ dày Lâm Kỳ Tĩnh, “Cô có thể xuống nhà hàng ở tầng dưới.....”

“Nhưng món cari cua không phải là món ăn trên bảng hiệu của nRà hàng các anh sao?” Lâm Kỳ Tĩnh nhìn nRìn nhà hàng đằng sau lưng anh, những người phục vụ vẫn quét dọn như thường, nhìn thời gian, chắc cũng sắp đến thời gian kinh doanh rồi.

“Xin lỗi, tối nay có một vị khách đã bao cả nhà hàng. Không phục vụ người ngoài.”

Lâm Kỳ Tĩnh há há miệng, đang chuẩn bị cúi đầu tui ngửi rồi đi, một cô phục vụ đi đến, nói với tốc độ rất nhanh: “Mau đến giúp đỡ, đứng đây tán gẫu cái gì.”

Mặc dù là nói với đồng nghiệp, nhưng ánh mắt không kiên nhẫn khác thường liếc nhìn Lâm Kỳ Tĩnh một cái

Lâm Kỳ Tĩnh đã chuẩn bị đi khỏi, nhưng không tRể không nói.....bị ánh mắt đó, làm cho cô tức giận. Nhớ lại, nguyên nhân lớn hơn.....lúc cô đói, tính khí dễ nổi nóng một cách bất thường

Quay người lại một cách vô cùng tao nhã, ánh mắt nhìn thẳng vào cô phục vụ đang vội vã chuẩn bị rời đi, nói——

“Cô biết tôi là ai không?” Cô vênh cao cằm lên, làm ra vẻ vênh mặt lên hất hàm sai khiến, “Tôi là khách của Trần Tích Nhiên.”

Cô gái phục vụ ngẩn ra một lúc, khi nghe thấy cái tên đó, vẻ mặt phản xạ theo kiểu kiện đồ dẫn, tiếp đó cười một cách rất tiêu chuẩn: “Tiểu thư quen với ngài Trần sao?”

Lâm Kỳ Tĩnh thoải mái gật đầu, không hề có một chút chột dạ nào, mặc dù cô không quen biết.....nói ra cái tên Trần Tích Nhiên thì có tác dụng gì cho việc cô có thể ăn món cari cua lúc này chứ. Nhưng——vì tức giận quá.

Trong khóe miệng của cô gái phục vụ rõ ràng ẩn giấu sự mỉa mai khiến cho cô cảm thấy hơi bất an, ánh mắt của Lâm Kỳ Tĩnh nhìn quanh một vòng nhà hàng, kRông ngờ phát hiện ra.....bên trong hình như có một người khách.

“Vị khách đó đang uống đồ uống à? Tại sao nói là không kinh doanh?” Cô lớn tiếng nói.

Bên ngoài cửa sổ chính là biển xanh trời xanh, người thanh niên đó đang chậm chậm uống nước hoa quả. Anh có một mái tóc đen thẫm, không dài, cũng không ngắn, cũng không phải là kiểu tóc gì có thể nói ra được—tóm lại là kiểu mà sẽ làm cho các nhà tạo mẫu tóc phải đau đầu, trên người là một chiếc áo sơ mi mỏng màu trắng, mờ ảo lộ ra đường nét cơ thể rắn chắc.

Những lời nói trước cũng không phải là không nghe thấy, chỉ là lười nhác nhìn cảnh biển, cũng không quá chú ý. Chỉ đến khi khói lửa đã bắt đầu lan đến cơ thể mình, người đó mới quay mắt lại nhìn, dò xét một cách thích thú cô gái đang nói chuyện hùng hổ đó.

Xem ra cũng khá xinh xắn.....Nhưng chiếc kính râm trên mặt hơi to, dường như che hết cả nửa khuôn mặt.....

Cái đó hơi gây trở ngại việc anh tiến hành nhớ lại: mình có người khách như vậy lúc nào nhỉ?

Anh nghi hoặc nghĩ một lúc, đưa tay ra gọi người phục vụ, nói nhỏ mấy câu.

Cô phục vụ vốn dĩ vẫn muốn nói gì đó liền bị đồng nghiệp lôi đi, một người đàn ông khác trên tấm biển ghi tên Giám đốc đi lại, cười khách khí lạ thường: “Tiểu thư, vừa rồi rất xin lỗi. Khách của chúng tôi bao nhà hàng lúc 7h, vẫn còn 1 tiếng rưỡi nữa, nếu cô đồng ý, có thể dùng bữa.”

Lâm Kỳ Tịnh mặt mày hớn hở, cũng cảm thấy rằng chiêu bài “Trần Tích Nhiên” này cũng thật là quá tốt? Thật ra.....cô chỉ biết người đầu tư cho tạp chí “Trào lưu du lịch” là người họ Trần đó, còn về việc khai thác MIA, dường như cũng có dây mơ rễ má với người đó, nếu không thì biên tập cũng không đưa ra ý kiến cho cô đến đây.

Lâm Kỳ Tịnh thản nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, lúc gọi món không hề do dự: “Một phần cari cua.”

“Món trên bảng hiệu ngoài cari cua, bỏ câu hầm nước dừa cũng rất ngon.” Có tiếng nói vọng lên từ phía sau

Lâm Kỳ Tịnh quay đầu, hơi bất ngờ khi gặp phải một vẻ mặt vui tươi rực rỡ lạ thường

Khuôn mặt đó, nếu chỉ nhìn ngũ quan, cho 75 điểm, chỉ là tuần tú một cách bình thường mà thôi; nhưng khi cười, giống như là ánh sáng bỗng nhiên chiếu xuống trên bãi cát trắng, 100 điểm.

Cô lịch sự cười với người đó, nói đơn giản: “Thế à?”

Lúc người thanh niên đó tự ý cầm ly nước trái cây ngồi xuống trước mặt cô. Lâm Kỳ Tịnh mắt bé nhìn mắt to với anh ta, lộ ra vẻ không thoải mái. Một mình cô đã đi qua rất nhiều nơi, núi cao khe sâu, thảo nguyên sa mạc, nhưng không thể nói rằng.....cô có thể xử lý tốt được một sự bất ngờ thế này.

“Thưa anh, chúng ta có quen biết không?” Cuối cùng Lâm Kỳ Tịnh dùng một câu chẳng ra làm sao để mở đầu.

Người đem cari cua lên chính là cô gái phục vụ lúc này, vẻ mặt cổ quái nhìn Lâm Kỳ Tịnh một cái.

“Tôi đang nỗ lực nhớ lại.” Người thanh niên lắc lắc đầu, khóe miệng cười rất thản nhiên

“ ? ”

“Chắc cô đã từng gặp tôi rồi?” Anh vẫn nhìn cô dò xét, giọng nói không hề mất đi vẻ lịch sự, “Nếu không thì, sao tôi lại không nhớ, mình đã từng mời cô nhỉ?”

2. Chương 02

Chương 2

Sau này rất nhiều lần cô kể lại về lần đầu tiên gặp Trần Tích Nhiên. Phản ứng của tất cả mọi người đều là lắc đầu, tiếp theo là hoài nghi: “Sao có thể như thế chứ? Tôi đã từng gặp Trần Tích Nhiên rồi.....là người lịch thiệp nhất, anh ta không thể làm khó cho cô ngay trước mặt như thế được.”

Lâm Kỳ Tịnh nhìn trời không nói gì, đương nhiên là cô biết anh không cố tình làm ình bối rối. Anh chỉ là.....thật sự quên mất bản thân có phải là đã từng gặp cô gái hùng hổ này ở đâu rồi hay không, do đó muốn xác nhận lại một chút. Dù gì, món nợ đào hoa tuy nhiều, nhưng nguyên tắc của anh lại là: bắt đầu thoải mái, kết thúc thoải mái.

Miệng dần dần biến thành hình chữ O, Lâm Kỳ Tịnh bỏ kính xuống, dò xét từ trên xuống dưới người thanh niên “tuần tú bình thường” này.

“Trần Tích Nhiên?” Cô hít thật sâu, hỏi.

“Rất vui được gặp cô.” Trần Tích Nhiên lịch sự đưa tay về phía cô, chọn từ một cách tinh tế, “Gặp cô” mà không phải là “Biết cô.”

“Lâm Kỳ Tịnh.” Lâm Kỳ Tịnh nhún nhún vai, nói thật nhỏ, tránh khỏi việc bị cô phục vụ hiếu kỳ kia nghe được, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Trần Tích Nhiên cười, làn da dăm nắng, hàm răng trắng bóng, tuy là giữa hè, nhưng lại làm người ta có cảm giác như cơn gió xuân. Anh tỉ mỉ dò xét cô gái có lớp trang điểm mắt hơi phai đi, và không hề giác ngộ việc “bị vạch trần nên lúng túng” đó, cảm thấy rất thú vị.

“Cho nên, cô là tác giả của chuyên mục “Trào lưu du lịch”, đến đây vì bài viết của chuyên mục.” Trần Tích Nhiên thay cô tổng kết lại, uống một ngụm nước dừa, “Nói như vậy thì, cũng coi như là khách của tôi rồi.”

“Đúng thế.” Lâm Kỳ Tịnh ăn xong món cari cua, đã hơi cảm thấy buồn ngủ, nhưng vẫn nói một cách không biết xấu hổ: “Nhưng lúc này nói tên anh là nói bừa đó. Tôi vốn cho rằng, vị Trần tiên sinh đó là một ông già hoặc một người trung niên.”

“Tôi rồi cũng sẽ trở thành ông già hay người trung tuổi.” Trần Tích Nhiên lấy chiếc khăn ăn được gấp thành hình hoa trên bàn đưa cho cô, “Chỉ là tạm thời vẫn chưa phải thôi.”

“Rất vui được gặp anh.” Lâm Kỳ Tịnh cười cười, đưa bàn tay vừa mới lau sạch lên gọi phục vụ, “Cũng cảm ơn anh đã cho tôi ăn được món cari cua, hẹn gặp lại lần sau.”

Thông minh như cô, đương nhiên là có thể đoán được.....lúc này là ai cho cô vào đây dùng bữa rồi.

“Không muốn ở lại sao? Party lúc 7h rất được đó.” Trần Tích Nhiên mỉm cười.

“Ồ thôi vậy.” Lâm Kỳ Tịnh chỉ đồng bữa bãi trên bàn và con cua màu vàng, không chế tiếng ợ lên, “Mục tiêu của tôi là nó.”

Anh không hề miễn cưỡng cô, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Vây tạm biệt nhé” chớp chớp mắt, lại nói: “Chúc ngủ ngon.”

Về đến phòng cũng không nghĩ đến việc ngắm cảnh biển và spa, chỉ tẩy trang, rồi ngủ. Đến tận trưa ngày thứ hôm sau khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Alo?”

“Lâm Kỳ Tịnh phải không?” Người đó tùy tiện gọi tên cô, “Muốn đi xem quần đảo MIA thật sự không?”

“Ồ?”

“Có lợi hơn cho việc cô viết bài đó.”

Quần đảo MIA. Bãi biển tư nhân.

Là nơi ở riêng của Trần Tích Nhiên.

Ánh nắng buổi chiều tà rất ấm áp, sóng biển vỗ nhẹ nhẹ, tiếng chim hải âu vừa gần vừa xa.

Lâm Kỳ Tịnh nằm dưới một cái ô che nắng lớn, quay người cầm cốc nước ép kiwi ướp lạnh chua đến mức rưng rưng, miệng hát bài hát tự biên: “Trời xanh xanh, biển xanh xanh.....”

Giai điệu lặp đi lặp lại, cho đến khi bãi biển bên kia có người đi đến.

“Trời xanh xanh.....” Cô vén chiếc mũ cúi ngồi dậy, vẫy tay với anh, “Này, Nhiên Nhiên.”

Người thanh niên đó lúc cười, khoe miệng cong lên, giống như là cầu vồng phía chân trời sau mưa. Lúc này Trần Tích Nhiên không cười nổi, cảm thấy miệng mình đang co giật.

Nhiên Nhiên?

Anh đã từng có rất nhiều bạn gái, đối với người khác cũng coi như là ôn hòa thú vị, nhưng hình như chưa từng có ai gọi anh như vậy.

Anh chỉ có thể tự an ủi mình, may mà bãi biển này không có ai.

Không có ai nghe thấy.

Đợi anh nằm xuống chiếc ghế bên cạnh cô, Lâm Kỳ Tĩnh lại bắt đầu vui vẻ hát tiếp, có lẽ là đã viết xong bài viết cho chuyên mục.....làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm?

“Trời xanh xanh, biển xanh xanh.....trời xanh xanh, biển xanh xanh.....”

Lúc đó chiếc mũ rộng vành của Lâm Kỳ Tĩnh che trên mặt, chỉ lộ ra một vết tích nhỏ đẹp dễ của hàm dưới. Chiếc váy dài của cô bị gió biển thổi lên trên chân, hai gót chân thanh tú xếp sát gần nhau, lòng bàn chân trắng muốt có những đường gân xanh rõ ràng.

Anh chưa từng thấy người phụ nữ đến tuổi nấng lại còn bao bọc mình lại kín mít như thế, Trần Tích Nhiên đang định mở miệng, bỗng nhiên phát hiện ra tiếng khò khò làm người khác khó chịu. Cô đã ngủ rồi? Trong phút chốc bờ biển trở nên hơi yên tĩnh.

Gió biển thổi ù ù trên cảnh biển tĩnh mịch, thật ra có một người ở bên cạnh(cho dù là cô ấy đã ngủ rồi), cũng không tồi. Trần Tích Nhiên chăm chú nhìn cảnh biển, người bên cạnh bỗng nhiên tỉnh dậy.

“Này, bên ngoài nóng quá, phòng anh có phòng chiếu phim trong nhà không?”

Ánh mắt Trần Tích nhiên rời khỏi cảnh biển hoang hôn bí ẩn, đứng dậy: “Có.”

Lâm Kỳ Tĩnh nằm trên ghế sofa lựa lựa chọn xem mục lục: “Anh nói xem tôi nên xem phim gì thì được đây?” Ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: “Hay là “Cướp biển vùng Caribe”? Tôi thích Johnny Depp, Orlando Bloom cũng được, chỉ là hơi trẻ thôi. Ạch.....còn Keira Knightley, thật ra tôi đã xem ảnh chụp của cô ấy, hình như là ở sân bay, anh nói xem trong phim ngực của cô ấy ép kiểu gì vậy?”

Trần Tích Nhiên lãnh đạm nhìn cô một lát, giữa các ngón tay thon dài là một ly rượu nho trắng, anh đặt ly sang một bên, nói nhẹ nhàng chậm chạp: “Thật ra cũng được.”

Lâm Kỳ Tĩnh ngó người ra mấy giây, thét lên: “Wa! Anh đã gặp cô ấy rồi?”

“Ừ, ăn bữa cơm.” Đầu ngón tay anh lướt nhẹ qua bức ảnh giới thiệu film, bên phía trên thuyền trưởng Jack có một đôi mắt buồn bã, “Ồ London.”

“Lần sau gặp mặt.....có thể giúp tôi xin một bức ảnh có chữ ký không?”

Đây có thể coi như là giúp cô ấy một việc không? Lúc Trần Tích Nhiên thuận miệng đồng ý, không hề biết rằng, từ sau đó, bản thân mình sẽ giúp cô hết lần này đến lần khác——ngay cả độ khó của sự việc.....cũng nâng dần lên theo cấp độ.

Mấy ngày bên cạnh nhau, hai người dường như trở thành huynh đệ.

Nếu nói Lâm Kỳ Tĩnh là một bông hoa mới nhất bên cạnh Trần Tích Nhiên, hai vị đương sự tuyệt đối sẽ cùng nhau lắc đầu, nói cùng một lúc: “Không phải.” Sau khi hai người quen nhau, hai người đều cho rằng, yêu tự do là tiêu chuẩn phù hợp ăn ý của hai người. Định nghĩa của tự do đó là không có sự ràng buộc, Trần Tích Nhiên thay bạn hết người nọ đến người kia, Lâm Kỳ Tĩnh lang thang từ nơi nọ đến nơi khác, trên bản chất, hai người giống nhau.

Cho nên Lâm Kỳ Tĩnh lại phải theo đuổi sự tự do của cô.

“Điểm tiếp theo là ở đâu?” Lúc đưa Lâm Kỳ Tĩnh đến sân bay, Trần Tích Nhiên mỉm cười hỏi cô.

“Về nhà trước đã, sắp xếp một chút rồi mới xuất phát!” Cô hăng hái nói, vẫy vẫy tay, “Lần sau gặp lại!”

Về nhà sau hai tiếng đồng hồ trên máy bay, xử lý xong công việc, nhận được điện thoại của người bạn tốt Hà Phong.

Nói ra thì, Hà Phong là người bạn không thể thiếu bên cạnh cô. Hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Hà Phong học về tài chính, lúc Lâm Kỳ Tĩnh có chút tiết kiệm, anh liền ân cần hướng dẫn cho cô: “Tiền không lấy ra đầu tư sao được chứ? Kỳ Kỳ, đưa cho tớ đi, chắc chắn sẽ tăng lên!”

Lâm Kỳ Tĩnh đương nhiên là tin tưởng cậu ấy, mắt nhìn số tiền trong tài khoản dần dần lớn lên, lại càng hoàn toàn tin tưởng hơn, dù gì cũng chỉ là đầu tư ít, không có gì là không yên tâm cả.

“Kỳ Kỳ, có một người bạn giới thiệu một vụ làm ăn dầu ôliu, tớ tính cậu một phần. Tiền trong tài khoản đã chuyển vào rồi, nói với cậu một tiếng.”

Đương nhiên Lâm Kỳ Tĩnh không có vấn đề gì. Việc tốt như vậy đến tay người bình thường, làm sao có chuyện chia với người khác, cũng vì tình bạn của cô và Hà Phong tốt như vậy mới có thể được lợi.

“Vụ này rất lớn đó, tiền của hai chúng ta gộp lại, chắc là đủ mua một công ten nơ hàng. Nhưng nếu tất cả đều thuận lợi, con đường tiêu thụ dầu ôliu rất tốt, lúc đó chúng ta có thể kiếm được không ít.”

“Được rồi, cậu cứ xem rồi làm đi.” Dù gì có giải thích bản thân cô cũng không hiểu lắm, Lâm Kỳ Tĩnh thoải mái nói: “Tớ mang quà về cho cậu đấy, lúc nào cùng ăn cơm nhé.”

Nhưng ngày hôm sau lúc ăn cơm, khuôn mặt của Hà Phong lại đau khổ.

“Kỳ Kỳ, hỏng hết rồi, lô hàng đó có vấn đề.”

Lâm Kỳ Tĩnh hơi kinh ngạc: “Sao thế?”

“Khách hàng lớn của vụ đó bỗng nhiên không làm nữa, nhất định đòi hủy hợp đồng. Tiền của hai chúng ta không phải là chiếm một phần sao? Bây giờ bị mắc ở cảng Italy, trả cũng không được, xuất cảng cũng không xong.”

“Là ý gì hả? Phần của bọn họ không làm nữa, phần của chúng ta cũng rút luôn không được sao?”

“Tiền hủy hợp đồng và bồi thường cũng tầm đó.”

“Vậy thì chúng ta nhập vào.”

“Lượng hàng không đủ một công-ten-nơ.....hơn nữa, nhất thời cũng không tìm được công ty thương mại nào để mượn danh.”

“Hà Phong, cậu nói xem, rốt cục là đầu tư bao nhiêu?” Lâm Kỳ Tĩnh chau mày, hít một hơi thật sâu rồi mới nói.

Hà Phong nói mấy chữ số.

Một lúc lâu sau không nói gì.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đợi lâu quá.

Lâm Kỳ Tĩnh dứt khoát kéo tay ông bạn lên: “Thôi, chúng ta về nhà nấu mì ăn.”

“Làm sao bây giờ, vợ vốn dĩ đã không có.” Hà Phong nằm nghiêng trên ghế sofa ở phòng khách của Lâm Kỳ Tĩnh than thở, “Lại còn làm liên lụy đến cậu nữa.”

“Thôi đi, nghĩ xem có cách nào cứu vớt được.” Lâm Kỳ Tĩnh dựa vào bên cửa sổ, mặt mày cũng hơi cau có.

“Điện thoại reo kia.” Hà Phong kịp thời nhắc nhở cô.

Nghe thấy giọng nói vui vẻ lạ thường ở đầu dây bên kia, Lâm Kỳ Tĩnh cảm thấy sự chán nản của mình dần dần biến mất.

“Này, tất cả đều tốt chứ? Đến nhà rồi hả?”

“Vẫn tốt.” Lâm Kỳ Tĩnh lịch sự nói, “Cảm ơn anh.”

Trần Tích Nhiên lại thuận miệng nói với cô mấy câu, cuối cùng nói: “Cô....tâm trạng không tốt lắm phải không? Cần giúp đỡ không?”

Lâm Kỳ Tịnh nghĩ một lúc, không hề hy vọng gì nói: “Anh có công ty thương mại không?”

Bên kia im lặng một lúc, cười nhẹ: “Xảy ra chuyện gì thế? Tôi có bạn làm về cái đó.”

“Có buôn bán với bên Italy không?”

“Cái này thì tôi không rõ lắm, lát nữa giúp cô hỏi. Sao thế hả?”

Hai mắt Lâm Kỳ Tịnh phát sáng, nói tóm tắt tình hình, Trần Tích Nhiên nghe xong, nói nhẹ nhàng: “Là thế hả, tôi giúp cô hỏi xem, lát nữa gọi lại cho cô nhé.” Cuối cùng lại hỏi: “Có bị tổn thất nhiều tiền không?”

“Đối với anh mà nói đương nhiên không là gì!” Lâm Kỳ Tịnh tức giận nói, “Nhưng đều là tiền tôi viết bài. Anh cũng thấy tôi viết bài khổ sở thế nào rồi đấy.”

Hà Phong ở trên ghê sofa run run.

Còn trong điện thoại Trần Tích Nhiên chỉ ôn hòa nói: “Đừng lo, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.”

5 phút sau, một số điện thoại lại gọi đến điện thoại của Lâm Kỳ Tịnh.

“Chào Lâm tiểu thư, ngài Trần bảo tôi liên hệ với cô. Là thế này, công-ten-no của chúng tôi ở bên Italy chuẩn bị bắt đầu xếp hàng rồi, cô đừng ngại nói thông tin cho tôi biết, chúng tôi có thể thuận tiện giúp cô mang dầu ôliu về.”

“Có.....có phiền không?”

“Ồ không đâu, chỉ cần làm chút thủ tục thôi.”

“Vậy anh đợi một lát, tôi để bạn tôi nói với anh, cậu ấy biết rõ hơn một chút.”

10 phút sau, Hà Phong cảm kích đến mức rơi nước mắt dập điện thoại, mắt ngấn nước nhìn Lâm Kỳ Tịnh: “Cậu tìm được bạn ở đâu thế hả.”

“À.....bây giờ không sao rồi chứ?” Lâm Kỳ Tịnh xác nhận lại một lần nữa.

“Tạm thời không sao.”

Trên đảo MIA, mặt trời lặn dần ở phía tây, sóng biển xanh bị nhuộm lên một màu vàng mênh mông, từng đợt cuộn lên, cháy đến tận cuối trời.

Trần Tích Nhiên chỉ mặc một chiếc quần bãi biển, đứng chân trần, bên cạnh là tiếng binh binh phát ra từ quả bóng chuyền bãi biển.

“Cùng chơi đi!” bạn bè gọi lớn

Anh cười cười, biểu thị rằng mình đang gọi điện.

“Nguyên tắc của cậu không phải là lúc đi nghỉ không mở máy chiếc điện thoại này sao?” Mấy người bạn cũ lại gần, hiếu kỳ, “Công ty xảy ra chuyện lớn gì à?”

“Có chút việc nhỏ.” Trần Tích Nhiên quay người, đi chân trần về phía biển.

“Sao rồi?”

“Đã giải quyết rồi. Nhưng công-ten-no của chúng ta sớm đã đi rồi. Bên đó lại sắp xếp lại, không có xếp đồ gì.” Trợ lý do dự một lúc nói: “Vị Lâm tiểu thư đó nói, phí vận chuyển nhất định phải thanh toán hết.”

“Vậy thì thanh toán hết đi.” Anh nheo mắt nhìn biển.

“Nhưng.....phí tổn cũng không thấp, công-ten-no đó là trống, không dễ tính.”

“Cậu nói với cô ấy là “mang hộ” à?” Trần Tích Nhiên nói qua loa, “Tôi thấy cô ấy không hiểu mấy cái đó, nói bừa cho cô ấy một con số là được.”

Người trợ lý đập điện thoại, thở phào. Có trời biết rằng lúc đi nghỉ ngơi Trần không bao giờ nói chuyện công việc, lại gọi cuộc điện thoại đến.....còn tưởng là việc gì lớn. May mà, chuyện nhỏ nhặt này cũng dễ giải quyết.

Những ngày sau đó, Lâm Kỳ Tịnh vẫn cứ chạy hết nơi này đến nơi khác, thỉnh thoảng quay lại Phi Hải, nếu đúng lúc Trần Tích Nhiên ở đó, cũng hẹn ra ngoài cùng ăn cơm.

“Có một món quà, trước đây vẫn muốn tặng cho anh, nhưng cứ hay quên mất.” Lâm Kỳ Tịnh vừa tìm trong túi vừa ngồi xuống, “Gần đây vẫn ổn chứ?”

Bây giờ mới thấy Trần Tích Nhiên lại mặc âu phục nghiêm chỉnh, nhìn kỹ một chút, da dường như trắng hơn trước, cũng trầm lặng hơn một chút. Nhưng lúc anh cười, luôn luôn rực rỡ như là mặt trời phía bên ngoài của sổ.

“Đây là cái gì?” Trần Tích Nhiên nhận lấy chiếc bình thủy tinh dài nhỏ, cầm trên tay quan sát tỷ mỉ.

“Dầu ôliu. Trước đây không phải là do anh giúp sao? Lâm Kỳ Tịnh nắm nắm tóc, hơi ngại nói: “Cũng khá tốt. Xào rau, dưỡng da, đều được.”

“Tặng tôi làm kỷ niệm hả? Bán chạy không?” Anh đặt xuống bên cạnh, mỉm cười hỏi, “Kiếm về được rồi chứ?”

“Được rồi. Cảm ơn anh, bạn anh quả thật tốt.”

“Mấy cái túi to túi nhỏ này của cô là gì thế?” Anh hơi hiếu kỳ nhìn túi đồ bên cạnh Lâm Kỳ Tịnh.

Giọng nói cô lúc nào cũng chỉ như là đi đến thị trấn nhỏ bên cạnh để giải sầu vậy: “Ngày mai phải xuất phát rồi. REEZE anh có biết không? Hẹn bạn đi thăm quan một chút.”

Người phục vụ vừa mang lên cốc nước chanh, ngón tay của Trần Tích Nhiên gõ nhẹ trên mặt bàn, hơi nhăn mày: “Thời gian gần đây tình hình ở bên đó không được ổn định.”

“Tôi biết, nhưng không sao hết.” Lâm Kỳ Tịnh lại vuốt vuốt tóc, “Bạn tôi đã liên hệ với hướng dẫn viên du lịch người bản địa bên đó rồi, chủ yếu là đi xem khe núi Thanh Phong ở đó. Xem quan xong là về thôi.”

Trần Tích Nhiên gật gù đầu, một lúc sau, mới nói một cách nhàn hạ: “Nếu có việc gì, gọi điện cho tôi. Tôi cũng có bạn ở bên đó.”

“Không phải chứ?” Lâm Kỳ Tịnh cười lớn, “Lúc ở thảo nguyên suýt nữa bị rắn cắn, lúc chơi leo thác bị rơi xuống nước, đi vào đường Tây Tạng thì bị lở đất, lại còn không được ăn món cari cua ở MIA. Ngoài mấy cái đấy ra, tôi vẫn chưa gặp chuyện nào đen đủi hơn cả.”

Tay của Trần Tích Nhiên đang cầm dao, dừng lại một lúc, nhìn cô không nói được gì: “Cô đang khoe khoang đấy à?”

“Đâu có.” Lâm Kỳ Tịnh đang ăn, ngồm ngoàm nói: “Tôi muốn nói là tôi rất may mắn.”

Trần Tích Nhiên đặt dao xuống, hai bàn tay đan vào nhau nhìn cô, cười nhẹ nhàng, nhưng không nói gì. Lúc đó đèn ở bốn góc nhà hàng sáng thành một vòm, tỏa ra giống như là sợi dây chuyền đá quý. Lâm Kỳ Tịnh nhìn anh một cái, chỉ cảm thấy khuôn mặt tuần tú bình thường đó bởi vì cười mà tăng cấp lên rất nhiều.

Anh nhìn cô với ý sâu xa, gật đầu nói: “Đúng thế, rất may mắn.”

Lâm Kỳ Tịnh cười ha ha, không hề phủ nhận. Cho đến rất lâu sau này, cô mới biết, vận may của cô, chẳng lẽ không phải là vì.....quen biết được anh sao?

3. Chương 03

Chương 3

Trước khi đi đã tìm qua tài liệu, tình hình đất nước REEZE nhỏ bé đó quả thật không ổn định. Mà người ở khe vực Thanh Phong lại rất ít, sống ở gần đó đều là người bản địa. Tòa báo mời hai người hướng dẫn viên du lịch đưa họ đi xuyên qua rừng cây hoang dã. Nghe nói còn phải đi qua rừng hai ngày như thế nữa, mới có thể đến được khe vực.

Điều kiện hơi gian khổ, điện thoại cũng không có sóng, nhưng trong lòng Lâm Kỳ Tịnh lại không kiềm chế được sự hưng phấn. Theo những kinh nghiệm trước đây, quá trình càng khó khăn gian khổ, kết quả cuối cùng lại càng lớn. Cô không thể chờ được.....muốn xem xem, nơi được người bản địa gọi là khe vực “Thánh Địa” đó.

Việc không thoải mái đó là giao tiếp với hướng dẫn viên, sự giao tiếp cứ diễn ra đứt quãng, bởi vì đối phương chỉ có thể nói được một ít tiếng Anh. Dường như có một người cả đường đều oán trách cái gì đó, hỏi người phiên dịch của đoàn, lại cũng chỉ lờ mờ. Hình như là có một người sức khỏe không tốt, không muốn đi tiếp nữa. Người dẫn đoàn lấy thuốc đưa cho họ, coi như là miễn cưỡng giữ họ lại.

Biến cố xảy ra vào buổi sáng ngày hôm sau, cũng là ngày thứ ba họ đi xuyên qua rừng. Hai hướng dẫn viên du lịch đem đi gần hết thức ăn và nước của họ, bỏ đi không nói một câu.

5 người mặt mày nhìn nhau, không ngờ rằng đối phương nói thất hứa liền thất hứa. Đang ở đất khách quê người, lại còn vào giữa rừng. Chỉ sợ cuối cùng cũng không ra được, bên ngoài không có người hướng dẫn bản địa, e rằng đoàn của họ cũng bị coi như là phản quân thôi?

Người dẫn đoàn cầm điện thoại vệ tinh liên lạc với bạn bè trong nước, cười đau khổ: “Lương thực và nước có thể trụ được mấy ngày?”

“Khoảng 2,3 ngày, bên đó nói gì, có thể cứu viện được không?”

Người dẫn đoàn sắc mặt nặng nề gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng nói: “Vẫn là tìm người bản xứ. Nếu không thì không ra được.”

“Nhưng họ không đồng ý đến. Trước đây nói là bị bệnh bởi vì chúng ta đem theo tà mà.....” một người khuôn mặt buồn bã nói: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Lâm Kỳ Tịnh vốn đang ngồi dựa vào một gốc cây lớn. Nghe người dẫn đầu ủ rũ lạ thường nói: “Điện thoại sắp hết pin rồi.”

Cô chần chờ một lúc, nghĩ đến Trần Tích Nhiên nói với mình “Nếu có chuyện gì, gọi điện cho tôi. Ở đó tôi cũng có bạn.”

Cô.....có thể lại nhờ anh giúp đỡ nữa được không?

Điện thoại rất lâu mới thông được.

Trần Tích Nhiên nhận được điện thoại của cô, rất vui mừng, liền nói đùa: “Không phải là gặp phiền phức gì chứ?”

Lâm Kỳ Tịnh cười đau khổ: “Anh liệu việc như thần.”

Tranh thủ thời gian nói tình hình, Trần Tích Nhiên im lặng một lúc, nói: “Tôi sẽ dùng số này liên lạc với cô.”

“E rằng không được, điện thoại sắp hết pin rồi.”

“Lâm Kỳ Tịnh, lần sau xin cô chọn nơi nào an toàn một chút mà đi du lịch.” Biết rõ rằng lúc này không nên lãng phí thời gian tức giận, nhưng Trần Tích Nhiên không khống chế nổi bản thân.

“Tôi cũng đâu có muốn thế.....đều bị anh nói trúng hết rồi!” Lâm Kỳ Tịnh giọng nói thảm thiết.

“Được rồi được rồi, đừng hoảng hốt quá. Nói địa điểm cụ thể cho tôi biết.”

Trần Tích Nhiên cầm điện thoại, hít thật sâu, bỏ đi bỏ đi.....việc cấp thiết bây giờ, chẳng lẽ không phải là đem người về sao?”

Sau đó sự việc không hề đơn giản như anh tưởng. Cách đưa người trực tiếp về là bằng trực thăng. Nhưng tình hình thời tiết bên đó dường như không được. Đại sứ quán đã liên hệ được, nhưng khổ là khu vực đó là khu vực đóng quân của phản loạn, giao tiếp chính trị vốn dĩ là không có hiệu quả.

Cuối cùng Trần Tích Nhiên thông qua quan hệ làm ăn, lúc liên hệ được với bộ lạc bản địa, cách cuộc điện thoại cầu cứu đó, đã quá 6 ngày. Sau đó tìm 5 người trong rừng rậm, đầu phải chuyển dễ dàng. Lúc đội cứu viện dần dần bắt đầu tìm kiếm, thậm chí không có ai biết tình trạng khốn đốn của các thành viên trong đoàn như thế nào.

Mùa mưa ở REEZE, mưa nhỏ không khiến cho người ta lo lắng, nhưng đồ ăn, lại làm cho người ta phải đau đầu.

May mà mỗi người đều đã trải qua huấn luyện về sinh tồn ở vùng hoang dã, mặc dù không có hiểu biết gì về sự khắc nghiệt thật sự, nhưng trước khi đến cũng đã nghe qua về một số trường hợp và kiến thức cơ bản. Người dẫn đầu sau khi hết thức ăn, sẵn được hai con thú nhỏ, sau khi xử lý qua loa, rồi chia cho từng thành viên.

Thịt rất thô ráp, Lâm Kỳ Tịnh miễn cưỡng nuốt xuống, nghĩ đến lời nói của huấn luyện viên khi huấn luyện lúc trước: “Còn có người nuốt sông nuốt và rắn, nói tóm lại sống là điều đầu tiên.”

Ở trong chiếc lều bạt vốn dĩ đã đủ gay go lắm rồi, nhưng sau khi ăn mấy miếng thịt đó, Lâm Kỳ Tịnh mấy đêm đầu tiên, mỗi lần đều quay lại với khuôn mặt vàng vọt, sau đó là sốt cao. Người đi cùng ai ai cũng có kinh nghiệm phong phú, bước đầu phán đoán là bị tiêu chảy.

Căn lều bạt điển hình kèm theo mấy đêm mưa. Lâm Kỳ Tịnh nhìn màu nâu âm u trên lều bạt nghĩ đến mấy tháng trước, cô ở trên đảo MIA, trời xanh xanh, biển xanh xanh, cari cua thơm ngon, còn sóng biển vỗ vào chân từng đợt từng đợt, ngứa ngứa, ẩm ẩm. Cô.....rốt cuộc là vì cái gì mà lại đến đây chịu khổ chứ?

Bụng đau, người lạnh.....rất giống như là cảm giác sắp chết. Lâm Kỳ Tịnh đưa tay ra xem nhiệt độ trên trán, hình như vẫn hơi sốt.

Cha mẹ.....Chắc cô sẽ không được gặp lại họ nữa? Hà Phong tài khoản của tớ còn bao nhiêu tiền hả? Trước khi đi cũng quên mất không kiểm tra với cậu.....bỗng nhiên lại nghĩ đến Trần Tích Nhiên, trong đầu hiện ra một khuôn mặt tươi cười rực rỡ đến lạ thường đó, lúc không cười là một người đàn ông thoải mái, từ trước đến nay chưa từng tức giận, phóng khoáng, lịch thiệp, đối với tất cả bạn bè đều hết lòng hết sức. Nghĩ đến việc không được gặp anh nữa, không tìm được cảm thấy hơi buồn.

Cố gắng lật mình, than thở, anh ấy.....chắc là đang rất nỗ lực để giúp đỡ?”

Uống thuốc xong, người dẫn đoàn ủ rũ lo lắng nhìn người phụ nữ duy nhất trong đoàn: “Tiểu Lâm, cơ thể cô vẫn tốt chứ? Chúng tôi vừa bàn bạc xong, bắt đầu từ ngày mai đi ngược lại. Nếu có thể gặp được dân bản xứ, còn có hy vọng nói chuyện được với họ, có thể đưa chúng ta ra.”

“Nhưng chỉ thị trước đây không phải nói là ở nguyên tại chỗ sao?”

“Đã mấy ngày rồi. Hơn nữa bên ngoài chưa chắc đã vào nổi.”

“Tôi không sao, có thể theo kịp đoàn.” Lâm Kỳ Tịnh cắn răng nói.

Đi bộ một ngày, miệng nôn chôn tháo, mặc dù việc mang vác đều do người khác đảm nhiệm, nhưng vẫn thở hổn hển, lúc nào cũng đau bụng, cả cơ thể không có sức, cảm giác tối hôm qua nằm trong lều đó càng nặng nề thêm, đó chính là——Cô thật sự sẽ chết ở đây sao?”

Chính vào lúc cô cảm thấy bản thân mình không kiên trì được nữa, ở xa xa có gió thổi qua bụi cây, tiếp đó là có người đang nói chuyện rất lớn.

Cẩn thận suy nghĩ, tất cả mọi người đều giống như con thỏ ẩn náu trong rừng sâu, im lặng đợi chờ, suy đoán, trong lòng có chút hy vọng.....hy vọng đó là đội cứu viện đến tìm họ.

Nhưng mấy tiếng đánh súng lạc lõng.....lại phá vỡ ảo tưởng của tất cả mọi người.

Họ là càn không dám động đây. Người dẫn đầu mang theo súng, lúc đó lấy ra không một tiếng động..

Lúc chuẩn bị đưa lên, đằng sau đột nhiên có người nhảy ra, tiếp theo đó là quay người bỏ chạy. Tất cả mọi người sợ hãi, quay đầu lại nhìn, Lâm Kỳ Tịnh chỉ giống như một con hươu con, nhảy về phía sau, chớp mắt đã không thấy đâu.

Trong lòng lộn xộn, có người cũng đứng đây, lúc đang muốn bỏ chạy, từ nơi có tiếng súng có người dùng tiếng địa phương gào lên.

Người phiên dịch dờ dẩn, nói: “Bọn họ.....hình như đang nói tìm thấy rồi.

Lúc sau tìm thấy Lâm Kỳ Tịnh, người dẫn đầu không hài lòng nhìn cô: “Cái con nha đầu này không có nghĩa khí gì cả, quay người là bỏ chạy à?”

Cô cúi thấp đầu, vô cùng oan ức: “Tôi đau bụng.....quả thật không nhịn được nữa.”

4. Chương 04

Chương 4

Trần Tích Nhiên nhìn thấy Lâm Kỳ Tịnh và những người đi cùng cô ở sân bay. Vừa nhìn đã thấy sắc mặt hơi trắng bệch và chiếc cằm nhô ra, rõ ràng là gầy đi, tâm trạng bỗng nhiên không vui, sau đó bước chân chưa kịp đi lên, bên cạnh liền có người chạy như bay đến, ôm lấy vai Lâm Kỳ Tịnh kêu âm lên: “Kỳ Kỳ, cậu không sao chứ? Lo chết đi được, tớ còn không dám nói với cha mẹ cậu.....”

Trần Tích Nhiên đứng nguyên tại chỗ, im lặng quan sát

Dường như Lâm Kỳ Tịnh không hề có ý định vùng ra, lại còn ôm lại người thanh niên đó, vỗ vỗ vai anh ta nói: “Được rồi được rồi, chưa phân rõ ràng tài khoản, tớ không thể chết được đâu.”

Nói chuyện một lúc sau, tâm trạng của Hà Phong dần dần bình tĩnh trở lại, lau lau mồ hôi nói: “Đi thôi, hoan nghênh anh hùng về nhà.”

Nhưng bước chân của Lâm Kỳ Tịnh lại dừng lại, dường như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Ở một nơi cách bản thân mình không xa, có một người thanh niên, mái tóc đen dày, ngũ quan hài hòa....ánh mắt hơi lạnh lùng.

“Trần Tích Nhiên!”

Lâm Kỳ Tịnh gọi lớn, thuận tay vứt chiếc túi của mình vào người Hà Phong, lao về phía anh.

Không khí lưu động khi chạy làm chiếc váy dài của cô tung lên, tung tăng giống như là bức tranh thủy mặc được vẽ bằng mực xanh nhạt.

Cô lao đầu vào lòng anh, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, còn cả cảm kích: “Đúng là anh rồi Nhiên Nhiên! Hu hu, cảm ơn anh! Tôi cho rằng không thể còn được gặp anh nữa.

Lực lao đến không hề nhỏ.....Trần Tích Nhiên bị cô đập vào lùi về sau nửa bước, mới có thể đứng vững ôm lấy vai cô. Về mặt lạnh lùng lúc trước.....trong chớp lát bị hành động nhiệt tình này làm cho biến mất.

“Được rồi được rồi.” Anh dùng một tay ôm lấy vai cô, lấy một tay xoa xoa đầu cô, “Về rồi là tốt. Khóc gì chứ.”Lâm Kỳ Tịnh dụi dụi mắt, cô đang khóc?

“Hu hu.....”Cô nức nện một lúc, “Em.....em.”

Trần Tích Nhiên cúi người xuống nhìn cô, ánh mắt điềm nhiên: “Em....sao thế?”

“Em.....nhớ cha mẹ.” Bỗng nhiên cô hơi hoảng loạn, vội vã bỏ anh ra, lắp ba lắp bắp nói.

Hà Phong thở hổn hển chạy đến, dò xét Trần Tích Nhiên một cách hiếu kỳ.

“Hà Phong, đây là Trần Tích Nhiên, lần này đều do anh ấy giúp, bên người bản xứ mới đồng ý đưa bọn tớ ra. Còn cả lần đầu oliu nữa, cũng là do anh ấy giúp.....”

Trần Tích Nhiên vô cùng lịch sự bắt tay với anh, trong ánh mắt đã không còn sự lạnh lùng ban đầu nữa

Trên đường đi ra khỏi sân bay, Hà Phong nghi hoặc nhìn người bạn thân của mình, vốn cũng không thể coi là mỹ nữ tuyệt đỉnh gì, bây giờ thì sao? Sau lần đi du lịch này về, vừa đen vừa gầy, giống như dân tỵ nạn. Anh lại quay đầu nhìn Trần Tích Nhiên ở phía trước, mặc dù không phải là đẹp trai đến mức kinh thiên động địa, nhưng khí chất rất được.....Liệu anh ta có thích Kỳ Kỳ không?

Kéo kéo tay Lâm Kỳ Tịnh: “Sao anh ta lại giúp cậu như thế hả?”

“Đối với bạn bè anh ấy đều thế cả.” Lâm Kỳ Tịnh cúi đầu, bỗng nhiên thấy buồn bã không vui, “Không tin cậu đi hỏi xem.”

Không biết Trần Tích Nhiên nghe thấy cái gì, ánh mắt lại lạnh lùng trở lại, Hà Phong chợt dạ lập tức im miệng. Anh đi chậm lại, lại đứng ở bên cạnh Lâm Kỳ Tịnh. Ánh mắt tùy ý nhìn qua Hà Phong, khoảng khắc thân thiết tức thời đã biến mất

“Xin lỗi, lần này ở trong nước quả thật có việc quan trọng không đi nổi, không tới bên đó tìm em được——”

“À! Đương nhiên là không cần rồi!” Lâm Kỳ Tịnh giật mình, vội vàng xua tay, “Phiền anh như thế em đã rất ngại rồi.”

“Nhưng....”

“Nếu anh mà đi thì cả đời em cũng không trả nổi món nợ ân tình này đâu.” Lâm Kỳ Tịnh cướp lời nói, trong lòng nghĩ thầm, thật ra bây giờ cũng đã không trả hết rồi.

“Nhưng....”

“Trần Tích Nhiên, em mang quà về cho anh đấy, là cỏ ba lá em tự tay hái.” Lâm Kỳ Tịnh cảm thấy hơi không thoải mái, dứt khoát quỳ xuống, tìm tìm trong túi hành lý, “Mấy ngày đợi máy bay ở bên đó đã làm thành thẻ kẹp sách rồi, rất đẹp.”

“Em để cho tôi nói hết có được không?” Cuối cùng Trần Tích Nhiên nói.

“Ồ.” Lâm Kỳ Tịnh lúng túng.

“Một người con gái như em, sau này đừng chạy đi chạy lại nữa.” Anh nghiêm túc nói: “Ai cũng không thể đảm bảo được là sẽ không có lần sau.”

“Nhưng.....tuần sau sẽ phải đi.....” Cô nhìn nhìn sắc mặt của Trần Tích Nhiên, nói nhỏ tên địa danh

Về mặt Trần Tích Nhiên trong chốc lát đông cứng lại, cánh mũi phập phồng, còn đôi môi mỏng mím thành một đường chỉ.

“Cái hồ đó, không phải là rất nhiều người nói đã từng gặp thủy quái sao?”

“Đó là.....là truyền thuyết.” Cô nuốt nước bọt, cẩn thận lấy tiêu bản cỏ ba lá từ trong tay đưa cho anh, định làm chuyển hướng sự chú ý của anh.

Trần Tích Nhiên không thèm nhìn, nói từng câu từng chữ:

“Ăn một suất cari cua, xếp một contenno, đưa em về từ REEZE, mấy cái đó tôi đều có thể giúp được. Nhưng vẫn còn rất nhiều việc, cánh tay của tôi không với tới, không thể giúp được gì. Lâm Kỳ Tịnh, sao em không làm cho người khác bớt lo lắng hơn được hả?”

Lâm Kỳ Tịnh chớp chớp mắt, anh lại bắt đầu..... “nguyên rửa” rồi đấy?

Cảm giác kỳ lạ đó lại đến rồi. Giây phút sinh tử, cô nhớ đến cha mẹ, nhớ đến con rùa Brazil nuôi ngoài ban công, nhưng lúc đó tại sao cô lại nhớ đến anh?”

Cô thích đi hết nơi này đến nơi khác, thích sự không bị ràng buộc, lúc đầu các đồng nghiệp làm cùng nhau, kết hôn thì kết hôn, sinh con thì sinh con, người thì chuyển làm công việc khác, yên yên ổn ổn sống cố định

tại một thành phố—— Nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy sợ hãi âm ỉ. Huống hồ là, người đó là Trần Tích Nhiên.....Cô làm sao có thể trói buộc được anh? Anh so với cô.....tự do hơn nhiều!

Im lặng lúc lâu, cuối cùng Lâm Kỳ Tịnh ngập ngừng nói: “Bài báo này, đã nói rằng viết cho” Trào lưu du lịch” rồi.....”

Cái tạp chí chết tiệt ấy. Trần Tích Nhiên nghe thấy giọng nói trong lòng mình đang chửi rủa.

“Viết báo có thể kiếm được bao nhiêu tiền hả? Còn không đủ một lần em vào viện” Anh sầm mặt xuống, “Bằng không thì dừng chuyên mục đó đi, nếu không cũng không đủ tiền đền bù thiệt hại.”

“Anh!” Lâm Kỳ Tịnh quá đỗi kinh ngạc khuôn mặt biến sắc, nhìn nhìn vẻ mặt của anh, không hề giống với đang nói đùa, thở không nổi, quỳ ở trên đất ho lớn.

Trần Tích Nhiên mặt mày lạnh xuống, nhìn cô đang cố gắng thở, lúc lâu sau, cuối cùng không nhịn được thở dài, quay về chủ đề cũ: “Lần này lại xảy ra chuyện thì sao hả?”

Cô rưng rưng nước mắt nhìn anh, vẫn không thể nói được.

“Như là tuyết lở chẳng hạn, tôi thật sự không giúp nổi em.” Anh đưa người ra vuốt vuốt búi tóc của cô.

“Em đâu có đi qua núi tuyết.....” Lâm Kỳ Tịnh giải thích nói

“VẬY.....Em đảm bảo rằng sẽ trở về an toàn chứ?”

“Em đảm bảo.” Ánh mắt Lâm Kỳ Tịnh dờ dãn, giống như là một con vật nhỏ, “Em phải đi để nghỉ thông một số việc.”

Lần đi này, không phải phiền hà vì điện thoại như trước. Cầm trong tay, thỉnh thoảng ngó một cái, thường hay nhận được tin nhắn của Trần Tích Nhiên, luôn y hệt nhau: “An toàn không? Cô cũng không thấy phiền hà gì nhắn lại: “Rất tốt.”

Buổi chiều cuối cùng cũng đến nơi, hồ Uyển Ninh. Cô ngồi bên hồ, bỗng nhiên có một cảm giác không thể miêu tả được.

Bản thân mình cứ đi, cuối cùng đi đến đây, cả thung lũng đều là lá đỏ rực rỡ như lửa, còn nước hồ thì yên lặng chìm đắm vào một góc của thế giới, xanh biếc như ngọc, đã qua hàng nghìn hàng vạn năm.

Trong lúc thất thần, nước hồ tõm một tiếng, Lâm Kỳ Tịnh giật bản mình, nhìn chăm chú, là một con cá Vĩ vừa nhảy lên.

Cô bỗng nhiên tỉnh ngịch, gọi điện thoại cho Trần Tích Nhiên.

“Alo, em gặp phải thủy quái.”

“Bên kia không nói gì ngay lập tức, chỉ là thở nặng hơn một chút.

“Alo?”

“Em đừng sợ——“ Dường như anh đang nghiêng răng tức giận.

“Trần Tích Nhiên em lừa anh đó!” Cô cười lớn, “Em rất an toàn. Ở đây đẹp lắm.....”

Nói xong, dường như Trần Tích Nhiên đã tức giận: “Lâm Kỳ Tịnh, lừa anh vui lắm hay sao?”

“.....”

Điện thoại bị dập. Lâm Kỳ Tịnh sững sờ một lúc, lại gọi lại, bên đó dứt khoát tắt đi.

Một người không thể trêu đùa được, Lâm Kỳ Tịnh cong môi lên.

Buổi tối ngồi trong phòng khách sạn, đắn đo đi đắn đo lại, cuối cùng bắt đầu gõ bàn phím viết bài.

“Uyển Ninh, người bản địa nói với tôi, từ đó có nghĩa là tĩnh lặng.

Trước khi đến chỉ cảm thấy không thoải mái, nghĩ không thông rất nhiều vấn đề, cho nên chạy trốn, cho rằng chạy trốn đến một góc bị thế giới lãng quên, những việc đó sẽ không còn tồn tại nữa. Nhưng ngồi

xuống bên cạnh hồ Uyển Ninh, bỗng nhiên những tư tưởng đó đều trấn tĩnh lại, giống như là hạt bụi, chỉ khi bạn cúi người xuống, tỷ mỉ nhặt chúng lên trên đầu ngón tay, mới có thể công bằng mà phát hiện ra, chúng không hề gay go như vậy, màu nâu, còn có cả mùi hương nhàn nhạt.

Lý Thái Bạch nói, quang âm giả, khách qua đường trăm đời. Còn kiếp phù du như giấc mơ, có vui được mấy lần?

Trước mặt hồ tĩnh lặng ngàn năm, tôi nghĩ, đúng thế, kiếp phù du như là giấc mơ.

Có lúc bạn sợ hãi, bạn gặp ác mộng, lại luôn là thứ mà bạn khát vọng.

Thiện và ác, trắng và đen, chẳng lẽ không phải là khoảng giữa của một quan niệm thôi sao?

Giống như lúc này, gọi một cuộc điện thoại cho bạn, muốn trêu đùa một tý, người bạn dường như chưa từng tức giận bao giờ đó, lại nổi giận. Đó chính sự thay đổi tức thời.”

Viết đến đây, cô gái trẻ dừng lại, kéo chặt chiếc khăn trên người, chống cằm, nghĩ: Rốt cục phải làm sao để Trần Tích Nhiên..... có thể hết giận nhỉ?

5. Chương 05 (end)

Chương 5

Lâm Kỳ Tịnh quay về Phỉ Hải, không hề nói cho bất cứ ai. Cô quét dọn nhà cửa, nhìn thấy cuộc điện thoại gọi nhỡ, tim đập hơi loạn nhịp. Là Trần Tích Nhiên mà mấy ngày rồi không liên lạc.

“Alo, anh tìm em hả? Cuối cùng vẫn gọi lại.

“Buổi tối có một bữa tiệc, cùng đến đó không?

“Sao anh biết em đã về rồi?”

Trần Tích Nhiên cười cười: “Có gì khó đâu chứ? Anh đang ở dưới nhà em, nhìn thấy cửa sổ mở.”

“.....” Lâm Kỳ Tịnh giật bản mình, “Nhưng sao anh lại biết địa chỉ nhà em?”

“Được rồi, chuẩn bị xong thì xuống nhé.” Anh nhẹ nhàng chuyển đề tài, “Anh đợi em ở dưới lầu.”

Trần Tích Nhiên xắn tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay, mái tóc đen dày, cười nhẹ nhàng, nhưng lại không hề nhắc đến việc tức giận đập điện thoại mấy hôm trước: “Du lịch thế nào hả?”

“Rất tốt.”

Tại sao giọng nói trả lời lại hơi run? Lâm Kỳ Tịnh che giấu bằng việc lấy lại giọng.

“Không có quà cho anh à?”

“Hả.....đây là đi đâu thế?” Lâm Kỳ Tịnh đã gửi thấy mùi vị của gió biển, ẩm ướt.

Tên chiếc du thuyền của Trần Tích Nhiên là VIKING, lúc Lâm Kỳ Tịnh nhìn thấy chiếc du thuyền con thoi đó, bỗng nhiên hiểu ra, hải tặc Viking—người đàn ông này có cười ôn hòa hơn nữa, trong xương cốt vẫn cứ ngang tàn. Ngay cả đặt tên cũng cố chấp như thế.

“Ngay cả quần áo em cũng chưa chuẩn bị gì, party gì hả?” Cô hơi lo lắng nhìn chiếc áo phông và quần bò của mình, phiền não nắm nắm tóc.

Đôi tay anh đặt trên vai cô, đẩy cô vào phòng: “Giúp em chuẩn bị rồi.” Trước khi ra khỏi cửa liền cười: “Phòng của anh ở bên cạnh, hoan nghênh đến gõ cửa.”

Mặc dù là trên du thuyền, nhưng căn phòng rộng đến lạ thường, xuyên qua cửa sổ, là đại dương mênh mông xanh ngắt. Một bộ lễ phục không tay hở vai, còn phối thêm cả dây chuyền và hoa tai, ngay ngắn xếp trên giường, quả thật vô cùng chu đáo.

Nghĩ đến mấy người bạn đó của anh, bất luận là nam nữ, đều xuất sắc lạ thường—không hiểu vì sao, Lâm Kỳ Tịnh không hề vui vẻ chút nào, thậm chí còn hơi lo lắng. Còn Trần Tích Nhiên lại không hề lộ mặt, cho đến tận lúc người phục vụ mời cô ra phòng tiệc, Lâm Kỳ Tịnh mới nhớ ra, đây là lần đầu tiên cô tham dự party trên du thuyền, do đó cố gắng hào hứng nhắn tin cho Hà Phong, nỗ lực làm cho bản thân mình vui lên: “Tớ đang ở trên du thuyền đây!”

“Là vị Trần tiên sinh đó hả? Cố mà nắm lấy nhé!”

Ánh mắt cô nhìn quanh, thấy Trần Tích Nhiên ở giữa đám người, bộ lễ phục vô cùng hợp lý, nụ cười chết người, cùng với bạn nhảy xinh đẹp. Cô chán nản uống cạn hai ly rượu đỏ, quyết định ra ngoài boong tàu đi dạo.

Không ngờ rằng Trần Tích Nhiên đi ra theo, chu đáo khoác lên vai cô chiếc áo khoác, tựa vào mạn thuyền nói: “Muốn giới thiệu cho em một người bạn, sao lại đi mất thế?”

“Em.....” Lâm Kỳ Tịnh ngửi thấy mùi của chiếc áo, bỗng nhiên không nói được gì.

“Vừa mới xuống máy bay, mệt phải không?” Anh nghĩ một lúc, nói xin lỗi: “Anh không suy nghĩ chu đáo.”

“Tích Nhiên, vị tiểu thư này là? Có một người con gái cao ráo xinh đẹp đến, khoác cánh tay Trần Tích Nhiên nói.

Trần Tích Nhiên thay cô giới thiệu....”

“Em hơi mệt. Hai người cứ từ từ nói chuyện nhé.” Lâm Kỳ Tịnh bỏ áo khoác xuống trả lại cho Trần Tích Nhiên, luống cuống nói: “Tạm biệt.”

Trên khuôn mặt Trần Tích Nhiên không rõ ràng là thất vọng, hay là còn có ý sâu xa nào khác, lại chỉ cười cười: “Đi đi. Vốn dĩ buổi tối còn có điều bất ngờ muốn tặng cho em.”

Lâm Kỳ Tịnh nằm trên giường, liên tục ngó ra cảnh biển bên ngoài cửa sổ, tối đen như mực, không nhìn thấy được gì. Mấy ly rượu lúc này, làm cho đầu óc cô choáng váng, nhưng nghĩ đến đều là cảnh tượng anh cùng cô gái xinh đẹp đó cười đùa vui vẻ.....Trần Tích Nhiên rảnh rồi hay sao, sao lại còn lôi cô đến đây chứ?

Lâm Kỳ Tịnh lật mình, bỗng nhiên cảm thấy hơi không đúng. Cho dù là nhắm mắt, cũng có thể thấy ánh sáng lướt qua rõ ràng trên bờ biển, cô bất giác ngồi dậy, cả cơ thể co lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời! Đây là thời tiết sấm chớp sao?

Từng tia chớp quét qua chân trời, không có tiếng động lại chấn động, giống như là có người cầm dao rạch qua bầu trời, mãnh liệt nhưng khoáng đạt.

Tiếng sấm sét truyền đến từ nơi xa nhất. Trời đất đều đang rung nhẹ, đẩy lên từng chút, cho đến tận những giây cuối cùng, ầm ầm một tiếng, giống như là nước biển lật ngược, hàng vạn cho ngựa đang phi.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Kỳ Tịnh sợ nhất sợ nhất.....chính là sấm chớp!

Còn bây giờ, mặc dù du thuyền đậu an toàn ở cảng, nhưng mặt đất và mặt biển, rốt cuộc vẫn khác nhau !

Chiếc thuyền này của Trần Tích Nhiên, liệu có bị lật không? Lúc tiếng sấm thứ 2 ầm ầm vang lên, trong đầu Lâm Kỳ Tịnh xẹt qua ý nghĩa đó, liền bật mạnh dậy, mở cửa, rẽ trái, đi tìm Trần Tích Nhiên.

Trần Tích Nhiên mở cửa phòng ra làm cho Lâm Kỳ Tịnh cảm thấy hơi ngượng, trên người anh không mặc quần áo, chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tóc vẫn còn ướt nước, khuôn mặt kinh ngạc nhìn cô, cũng có hơi chút ngại ngùng.

“Em muốn về nhà!” Lâm Kỳ Tịnh không có thời gian chiêm ngưỡng những đường nét cơ thể rắn chắc hoàn mỹ của anh, không khống chế được kêu ầm lên, nghe thấy một tiếng sấm nữa, cơ thể lại run lên: “Hu hu hu, có sấm đó!”

Nụ cười trên mặt Trần Tích Nhiên dần dần cứng đờ lại, sự bất ngờ mà anh nói, thật ra chính là sấm chớp tối hôm nay.

Phải biết rằng, ở trong khoang tàu thoải mái ấm áp, nhìn sấm chớp bên ngoài cửa sổ đang tàn phá, không phải là một việc rất hưởng thụ sao?

Nhưng cô đang sợ hãi đến mức run lên.....

“Này, em không sao chứ?” Cũng không quan tâm đến việc không mặc quần áo có phải là thất lễ không nữa, Trần Tích Nhiên đi lên phía trên mấy bước.

Đang sau lưng lộ ra khe hở, Lâm Kỳ Tịnh nhìn thấy cô gái đó, đang tò mò dò xét phía bên này.

Khuôn mặt vốn dĩ trắng bệch vì sợ trong chốc lát lại đỏ lên, cô lùi một bước, lắp bắp nói: “Xin lỗi làm phiền hai....hai người rồi. Em em.....chỉ là sợ sấm chớp thôi.” Nói xong quay người chạy mất.

Trần Tích Nhiên quay người lại về phía căn phòng nhìn một cái, bực mình nói: “Chị à, xin chị đừng có tò mò như thế được không?”

Thay quần áo đi ra, Trần Tích Nhiên cầm chiếc chìa khóa dự phòng căn phòng Lâm Kỳ Tịnh. Không ngoài dự đoán, căn phòng không bật đèn. Những người sợ sấm chớp đều không bao giờ bật các thiết bị điện, sợ rằng sẽ có thể xảy ra cháy nổ. Anh nheo mắt lại, sau khi thích ứng với ánh sáng, cô nằm trên giường cuộn vào trong chăn, giống như là một con tôm cuộn tròn không động đậy.

Không nói gì, đi thẳng đến đó, dụi dằm ngồi xuống, rồi ôm con tôm nhỏ cuộn thành một đồng đó vào lòng mình.

Anh vốn dĩ cho rằng ít nhất Lâm Kỳ Tịnh cũng phải phản kháng một chút, nhưng cô lại rất phối hợp thò hai cánh tay từ trong chăn ra, ôm chặt lấy vai anh, hu hu hu dường như đang khóc.

Trần Tích Nhiên cảm thấy hiếu kỳ, cách chiếc chăn võ võ đầu cô nói: “Thò đầu ra, khó chịu chết đi được.”

Cô ra sức lắc đầu: “Trần Tích Nhiên em sợ.....”

“Em cũng có lúc sợ hãi sao?” Anh cười cười không biết phải làm sao: “Mưa bom bão đạn, rắn độc quái thú, em có sợ không?”

Có lẽ sự an toàn ít nhiều của cái ôm đó, Lâm Kỳ Tịnh dần dần thả lỏng người ra, nói nhỏ: “Vậy anh thì sao? Anh sợ cái gì?”

“Anh hả.....sợ em xảy ra chuyện.” Trần Tích Nhiên ngẩng đầu lên, không cần nghĩ ngợi gì.

“Anh quả thật rất biết dỗ dành làm cho con gái vui vẻ.” Lâm Kỳ Tịnh lại nắc nhen hai tiếng: “Được rồi, anh không cần ở lại với em đâu, em không sao rồi.”

Mặc dù nói như thế, nhưng lại một tia chớp lóe lên, hai tay lại càng ôm chặt vai của anh hơn, không hề có ý bỏ ra.

“Anh nghiêm túc đấy.” Trần Tích Nhiên quay người lại, thò tay vào trong chăn, chạm vào đôi vai hơi mong manh của cô: “Nói cho anh biết, lúc em đi từng nơi từng nơi đó, có.....nhớ đến anh chút nào không. Ngoài những lúc cần anh giúp đỡ.”

Tiếng thở nhẹ nhàng, anh không đợi cô trả lời, lại nghe thấy cô hỏi ngược lại: “Vậy anh thì sao? Anh đối xử với ai cũng tốt như thế hả, đều giúp đỡ như thế? Cho nên mới có nhiều bạn gái vậy?”

Cô dường như không chắc chắn rằng bản thân mình có thể kháng cự lại sự dụ dỗ đó.....nhưng.....biết đâu đó chỉ là một khúc nhạc đệm trong cuộc sống của anh, hay là một sự hứng thú nhất thời.

“Không có.” Cuối cùng Trần Tích Nhiên trả lời cô, trịnh trọng một cách lạ thường.

Anh không nói với cô, lúc bản thân mình nghe thấy cô nói gặp phải thủy quái, trong chốc lát đầu óc trống rỗng—ngay cả việc đó cũng bị cô lừa, sau này anh còn mặt mũi nào mà ra ngoài nữa chứ, anh không nói với cô, bản thân mình bay đến Reeze, cho đến tận lúc xác nhận rằng họ đã được tìm thấy, mới bị việc gặp ở trong nước thúc giục quay về, còn về việc không gặp được cô, đến bây giờ vẫn còn cảm thấy áy náy trong

lòng, anh không nói với cô, lần đầu tiên gặp mặt, anh chỉ nói với một mình cô món bò câu hầm cốt dừa đó rất ngon, đó là chiêu bài đặc biệt của riêng anh.

Có lúc chính là như thế, nhất nhân vạn niên *. Ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Có phải chúng ta đều không còn tự do nữa không? Lâm Kỳ Tịnh khóc một lúc, đã hơi mệt, cũng không biết có phải là đang nói nhưng lời say không, “Lúc đi hồ Uyển Ninh.....là lần đầu tiên em cảm thấy muốn nhanh chóng quay về, muốn quay về gặp anh.”

Tiếng sấm nhỏ dần, người thanh niên mái tóc đen dày và “tuấn tú bình thường” đó vỗ nhẹ lưng cô, nói nhỏ: “Không tự do cũng tốt, chỉ cần can tâm tình nguyện là được.”

Ngày hôm sau tỉnh dậy, nhìn thấy Trần Tích Nhiên đang ngủ bên cạnh bản thân mình, Lâm Kỳ Tịnh hơi đỡ dần.

Anh cũng mở mắt ra, lúc đầu vẫn còn hơi mơ màng ngái ngủ, tiếp đó là ánh mắt trong veo trở lại.

“Chào buổi sáng.”

“Anh...sao anh lại ở đây? Lâm Kỳ Tịnh che mặt lại.

Anh nhân lúc cô đang đỡ dần, khẽ sát lại hôn lên má cô, lại dùng sức gỡ tay cô ra khỏi mặt, nhẹ nhàng nói: “Đừng che mắt thế, nhìn bên ngoài xem.”

Lâm Kỳ Tịnh chậm chậm mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ sớm đã không còn là thời tiết sấm chớp tối qua nữa.

Ánh mặt trời rực rỡ, tất cả đều rất đẹp.

Trời xanh xanh, biển xanh xanh.

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-xanh-xanh-bien-xanh-xanh>